

UZASADNIENIE

Powód P. N. wniósł o ustalenie, że od 15 lutego 2018 r. do 15 lipca 2018 r. łączył go stosunek pracy z pozwaną M. J. (poprzednie nazwisko (...)). Wniósł też o zasądzenie od pozwanej kwoty 65.000 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w w/w okresie oraz kwoty 6.467,48 zł tytułem zwrotu kosztów czterech podróży służbowych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w lutym 2018 r., działający w imieniu pozwanej J. N., zaoferował mu pracę na stanowisku prawnika za wynagrodzeniem odpowiadającym średnim zarobkom prawnika wewnętrznego firmy. Powód wykonywał pracę na rzecz pozwanej przez pięć pełnych miesięcy, siedem dni w tygodniu, pozostając pod nadzorem J. N.. Realizował jego polecenia służbowe oraz polecenia wydawane przez samą pozwaną. Ostatecznie jego zatrudnienie nie zostało stwierdzone umową pisemną. Nie wypłacono mu też wynagrodzenia. Uzasadnienie żądań pozwu znajduje się na k. 4-6 akt sprawy.

Na posiedzeniu przygotowawczym w dniu 16 czerwca 2020 r. powód cofnął pozew w zakresie ustalenia stosunku pracy (k. 237), a Sąd postępowanie w tym zakresie umorzył (k. 327).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa. W odpowiedzi na pozew wskazała, że prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą i nigdy nie zatrudniała pracowników. Nie miała też zamiaru zawarcia z powodem umowy o pracę. Współpraca stron ograniczyła się do zlecenia powodowi reprezentowania pozwanej w dwóch postępowaniach sądowych, w których występowała jako strona. Powód nigdy nie wykonywał pracy pod kierownictwem pozwanej. Nie zostało określone miejsce i czas wykonywania pracy, jak i wynagrodzenie. Uzasadnienie odpowiedzi na pozew znajduje się na k. 262-269 akt sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana prowadziła jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...) w zakresie organizacji imprez rozrywkowych i rekreacyjnych. Z uwagi na sezonowość organizowanych imprez pozwana nie osiągała stałych dochodów. Generowane były one głównie w okresie letnim. W roku 2017 r. pozwana wypracowała przychód w wysokości 148.078,49 zł, przy czym koszty jego uzyskania wyniosły 133.124,04 zł. W roku 2018 przychód wzrósł do 384.267,15 zł, ale wzrosły też koszty jego uzyskania zamykając się kwotą 338.237,15 zł.

Faktycznie, od marca 2018 r., prowadzeniem działalności pozwanej zajmował się J. N., z którym znała się ona prywatnie od 2016 roku. W kontaktach z kontrahentami pozwanej przedstawiał się on jako Dyrektor ds. projektów L..

W związku z tym, że J. N. odbywał karę pozbawienia wolności, do formalnego nawiązania współpracy między nim i pozwaną doszło dopiero po opuszczeniu przez niego aresztu. W dniu 14 marca 2018 r. zawarł on z pozwaną umowę zlecenia, na podstawie której pozwana powierzyła mu „produkcję i koordynowanie wydarzeń” za wynagrodzeniem wynoszącym 500 zł miesięcznie. Pozwana nie upoważniła J. N. do zawierania umów o pracę w jej imieniu.

Zakres i specyfika działalności prowadzonej przez pozwaną nie wymagały od niej stałego, a nawet czasowego zatrudniania pracowników w ramach stosunku pracy, w tym w szczególności pracowników zajmujących się stałą obsługą prawną. Zdarzało się natomiast, iż na potrzeby obsługi konkretnych organizowanych przez siebie imprez pozwana zawierała z osobami fizycznymi umowy zlecenia.

Dowód:

- wydruk z (...) k. 7
- wydruki księgi przychodów i rozchodów k. 299-300
- umowy zlecenia k. 302-303, 308-309, 310-311, 312-313, 314-315
- rachunki k. 304-307

- zeznania J. N. k. 334-339

- przesłuchanie M. J. k. 365v-366v

J. N. poznał powoda w roku 2017, w Areszcie Śledczym w S., gdzie obaj byli osadzeni i dzielili jedną celę. Nawiązali wówczas koleżeńskie relacje. Już wtedy powód pomagał J. N. w kwestiach prawnych, np. przy sporządzaniu pism urzędowych, czy pism związanych z działalnością pozwanej. Za to J. N. wręczał powodowi środki pieniężne rzędu 100-400 zł lub artykuły spożywcze.

Po opuszczeniu w/w placówki w roku 2018 ich kontakty nie ustały, choć powód powrócił do miejsca swojego zamieszkania, t.j. do P..

J. N. kontaktował się z powodem telefonicznie i z wykorzystaniem poczty elektronicznej, by uzyskać pomoc w kwestiach prawnych związanych z działalnością pozwanej oraz we własnych sprawach. Spotykał się też z powodem osobiście, gdy ten akurat był w S..

Bez konsultacji z pozwaną J. N. zaproponował powodowi objęcie obowiązków przedstawiciela handlowego. Powód jednak na tę propozycję nie przystał.

W ramach rekompensaty za udzieloną pomoc J. N. zaproponował powodowi użyczenie stanowiącego przedmiot leasingu pozwanej pojazdu m-ki O. (...). Sam wcześniej z niego korzystał, ale pojazd ten stał się zbędny w związku z wzięciem w leasing przez pozwaną nowego auta. Powód na to przystał i zobowiązał się spłacać raty leasingowe.

Dowód:

- wydruki wiadomości k. 280-298

- zeznania J. N. k. 334-339

- przesłuchanie P. N. k. 364-365v

W sierpniu 2017 r. powód zredagował w imieniu pozwanej projekty pism do (...). (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., w sprawie sporu, jaki powstał na tle organizacji imprezy motoryzacyjną. Jako autora pism wskazał J. N..

Dowód:

- pisma z 22.08.17 r. k. 40-41, 42-43, 44-45

W roku 2017 podczas jednej z imprez organizowanych przez pozwaną w miejscowości K., miało dojść do nienależytego wykonania umowy przez firmę ochraniarską (...) Ochrona spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w S.. Z tego tytułu pozwana miała ponieść szkodę majątkową. W dniu 4 września 2017 r. powód przygotował projekt wezwania za zapłaty odszkodowania oczekiwanego przez pozwaną. Następnie w dniu 29 września 2017 r. sporządził projekt wniosku o zawezwanie do próby ugodowej.

Dowód:

- wniosek k. 37-38

- wezwanie k. 46-47

- przesłuchanie P. N. k. 364-365v

W marcu 2018 r. pozwana uzgodniła z powodem, iż będzie reprezentował ją w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Szczecinie w sprawie o sygn. akt (...) wytoczonej firmie (...). Powód zwrócił się do pozwanej, by w dokumencie

pełnomocnictwa procesowego dodała treść: „upoważniam pracownika L. M. P., Pana P. N....”. Takie też stwierdzenie znalazło się w pełnomocnictwie procesowym udzielonym powodowi przez pozwaną.

Dowód:

- pełnomocnictwo k. 23
- pismo z 30.03.18 r. k. 24
- pismo z 24.03.18 r. k. 27-28
- wezwanie k. 46-47
- wydruki wiadomości z załącznikami k. 95-97, 100, 185-187, 278
- zeznania J. N. k. 334-339
- przesłuchanie P. N. k. 364-365v
- przesłuchanie M. J. k. 365v-366v

W grudniu 2017 r. pojazd pozwanej został uszkodzony przez kierowcę ubezpieczonego w (...) spółce akcyjnej w Ł.. Ubezpieczyciel sprawcy szkody nie pokrył jej w całości, dlatego w dniu 30 grudnia 2017 r. powód sporządził projekt wezwania do zapłaty pozostałej części odszkodowania. Między pozwaną i ubezpieczycielem doszło następnie do procesu sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Ś. w Ł. pod sygn. akt (...). Powód występował w tym postępowaniu jako pełnomocnik procesowy pozwanej na mocy pełnomocnictwa sporządzonego 15 lutego 2018 r.

W tym przypadku w treści pełnomocnictwa procesowego powoda również wskazano, iż jest on pracownikiem pozwanej.

Dowód:

- pełnomocnictwo k. 22
- pismo z 24.03.18 r. k. 25
- pismo z 19.03.18 r. k. 29-30
- wezwanie k. 31
- pozew k. 32-36
- pismo z 30.12.17 r. k. 39
- zeznania J. N. k. 334-339
- przesłuchanie P. N. k. 364-365v
- przesłuchanie M. J. k. 365v-366v

W dniu 20 lutego 2018 r. J. N. udostępnił powodowi adres email: „prawnik@lese.com.pl”. W wiadomościach wysyłanych z adresu powód podpisywał się jako „P. P. – L.”. Sam J. N. korzystał z adresu „kontakt@lese.com.pl”.

Powód kontaktował się z J. N. via email korzystając z udostępnionego adresu poczty elektronicznej. W tym, w dniu 22 lutego 2018 r., przesłał mu projekt umowy ze spółką (...) oraz z Gminnym Ośrodkiem (...) w K.

Dnia 2 marca 2018 r. przesłał J. N. projekty pism do Dyrektora Gminnego Ośrodka (...) w K..

Dowód:

- wydruki wiadomości z załącznikami k. 53-54, 55-64, 65-74, 75-77, 78-80

- zeznania J. N. k. 334-339

- przesłuchanie P. N. k. 364-365v

Powód wspierał też J. N. w planowaniu imprez rozrywkowych, w tym, w dniu 6 marca 2018 r. w wiadomości elektronicznej zwrócił się do przedstawicieli Kabaretu N. i K. P. o podanie terminarza występów.

Dnia 11 marca 2018 r. przesłał J. N. projekt pisma do mediów w sprawie jednej z planowanych imprez. 20 marca 2018 r. przesłał mu projekt pisma do Prezydenta Miasta S. dotyczącego (...) Nocy Kabaretowej.

Również 20 marca 2018 r. skontaktował się via email z przedstawicielem Galerii (...) w S. odnośnie możliwości rozwieszenia banerów reklamowych.

W dniu 12 kwietnia 2018 r. wystosował wiadomość elektroniczną w sprawie patronatu nad (...) do przedstawiciela radia (...) radio fm”.

Także w kwietniu 2018 r. powód przeanalizował otrzymany przez J. N. projekt umowy najmu i świadczenia usług wystosowany przez Ośrodek Sportu i Rekreacji OSiR spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. oraz także przesłany przez J. N. projekt umowy najmu amfiteatru. Kontaktował się też z przedstawicielami hoteli w kwestii zapewnienia noclegu uczestnikom imprezy organizowanej przez pozwaną w dniach 10-12 lipca 2018 r.

W dniu 2 maja 2018 r. przesłał J. N. projekt zawiadomienia o przestępstwie polegającym na rozpowszechnianiu wizerunku J. N. podczas czynności seksualnych. Nadto drogą elektroniczną kontaktował się z przedstawicielem Miejskiego (...) w Ś. celem rezerwacji amfiteatru w dniu 17 czerwca 2018 r. Również kontaktował emailowo się z J. N. w kwestii projektu zaproszeń na jedną z imprez. Zredagował też dla J. N. pismo do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, który nałożył na niego opłatę karną za brak ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów samochodowych. W dniu 14 maja 2018 r. sporządził projekt oświadczenia o rozwiązaniu umowy łączącą pozwaną z jednym z jej kontrahentów. Dnia 21 maja 2018 r. wystosował wiadomość email firmy, która rościła sobie pretensje finansowe wobec pozwanej. Udzielił też porady J. N. odnośnie cofnięcia darowizny z uwagi na rażącą niewdzięczność obdarowanego. Wskazał, jakie dokumenty będą potrzebne do sporządzenia oświadczenia i zadeklarował, że przygotuje je w ciągu 7 dni od otrzymania dokumentów. W końcu miesiąca przygotował projekty trzech pism do komornika prowadzącego postępowanie egzekucyjne przeciwko J. N. oraz odpowiedź na wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanej przez Centrum (...) w K..

Dowód:

- wydruki wiadomości k. 87-89, 90-91, 92-94, 98-99, 101-102, 104-112, 113-121, 122-130, 140-154, 158-161, 166-169, 170-171, 163, 172-174, 182-184, 193-197, 200-201, 202-211

- przesłuchanie P. N. k. 364-365v

W czerwcu 2018 r. powód przygotował jednostronnicowy projekt aneksu do umowy dla pozwanej oraz kontaktował się via email z przedstawicielem hotelu (...) w sprawie biletów dla pracowników hotelu na Wakacyjny Koncert G..

Dowód:

- wydruki wiadomości k. 216-222

Między 15 lutego 2018 r. i 15 lipca 2018 r. pozwana kontaktowała się z z powodem telefonicznie i przez pocztę elektroniczną wyłącznie w kwestiach związanych z postępowaniami sądowymi w sprawach o sygn. akt (...) i (...).

Nadto od 4 czerwca 2018 r. pozwana zaczęła kontaktować się z powodem telefonicznie i przez krótkie wiadomości tekstowe w sprawie warunków użytkowania przez powoda pojazdu m-ki O. (...).

Strony wcześniej prowadziły negocjacje w tej sprawie. Od maja 2018 r. powód miał płacić pozwanej równowartość rat leasingowych, przy czym płatność pierwszej miała nastąpić w czerwcu 2018 r. Miał też nie przekraczać miesięcznego limitu kilometrów. Jeszcze w czerwcu 2018 r. okazało się, że powód nieterminowo reguluje swoje zobowiązania finansowe związane z korzystaniem z w/w auta.

Strony ostatecznie nie doszły do porozumienia co do warunków korzystania przez powoda z pojazdu pozwanej, w efekcie czego, w dniu 27 czerwca 2018 r. pozwana zażądała zwrotu tego pojazdu. Dopiero wówczas powód zażądał rozliczenia swoich usług świadczonych na jej rzecz. Tak wówczas, jak i w kolejnych wiadomościach nie określił ich wartości. W jednej ze wcześniejszych wiadomości wskazał, że za swoje usługi „poodbiera sobie procentowo”.

W efekcie konfliktu między stronami pozwana nie korzystała w późniejszym okresie z usług powoda w sprawie (...). Natomiast do sprawy o sygn. akt (...) ustanowiła innego pełnomocnika.

Powód w czasie użytkowania auta pozwanej opłacił trzy raty leasingowe za m-ce maj, czerwiec i lipiec 2018 r. Po odebraniu auta powodowi w pierwszej połowie sierpnia 2018 r. i wymianie wiadomości w kwestii jego stanu technicznego, kontakty między stronami ustały.

Dowód:

- projekt umowy k. 273-275
- pisma pozwanej k. 276-277
- wydruki wiadomości k. 279, 280-298
- zeznania J. N. k. 334-339
- przesłuchanie P. N. k. 364-365v
- przesłuchanie M. J. k. 365v-366v

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Stan faktyczny w sprawie ustalony został w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony, zeznania świadka J. N. oraz przesłuchanie stron. Sąd szczegółowo odniesie się do nich w dalszej części uzasadnienia. Z uwagi na stan pandemii Sąd zdecydował się na odebranie zeznań od świadka J. N. w formie pisemnej, czego podstawą był art. 270¹ k.p.c. Strony postępowania nie sprzeciwiły się temu i nie wniosły o uzupełnienie zeznań.

Podstawy prawnej żądania powoda w zakresie wynagrodzenia za pracę należało upatrywać w art. 22 § 1 k.p., wedle którego przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Podstawę żądania zwrotu kosztów podróży stanowił przepis art. 77⁵ § 1 k.p. stanowiący, iż pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba

pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Najistotniejszą okolicznością decydującą o udzieleniu ochrony obu roszczeniom powoda było ustalenie, czy strony łączył stosunek pracy. Strony nie były zgodne w tej kwestii.

Stosunek pracy to więź prawna o charakterze dobrowolnym i trwałym, łącząca pracownika i pracodawcę, której treścią jest obowiązek osobistego wykonywania pracy określonego rodzaju przez pracownika pod kierownictwem, na rzecz i na ryzyko pracodawcy oraz obowiązek pracodawcy zatrudnienia pracownika przy umówionej pracy i wypłacanie mu wynagrodzenia za pracę. Specyficzne dla stosunku pracy jest też świadczenie pracy w miejscu i czasie wskazanym przez pracodawcę (por. wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 26 czerwca 1996 r., sygn. III AP/10/96). Należy przy tym podkreślić, że zatrudnienie nie musi mieć charakteru pracowniczego. Praca może być świadczona także na podstawie umów cywilnoprawnych (orzeczenie Sądu Najwyższego z 9 grudnia 1999 r., sygn. I PKN 432/99). Wiele zadań może być wykonywanych zarówno na podstawie stosunku pracy, jak i na podstawie umów cywilnoprawnych. Nie można powiedzieć, że nie jest dopuszczalne przejście z pracowniczego zatrudnienia na niepracowniczą, ani odwrotnie. W tym samym tonie wypowiedział się Sąd Najwyższy także w wyroku z 12 grudnia 2001 r., w sprawie o sygn. I PKN 733/00.

O kwalifikacji umowy decyduje w pierwszej kolejności zasada swobody umów (art. 353¹ k.c.) polegająca na możliwości wyboru przez strony rodzaju stosunku prawnego, który będzie ich łączył. Dotyczy to także wykonywania stale i za wynagrodzeniem określonych czynności, a więc stosunku prawnego określanego jako wykonywanie zatrudnienia w szerokim tego słowa znaczeniu. Jeżeli w treści stosunku prawnego łączącego strony (ocenianego nie tylko przez treść umowy, ale przede wszystkim przez sposób jego wykonywania) przeważają cechy charakterystyczne dla stosunku pracy określone w art. 22 § 1 k.p., to mamy do czynienia z zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę umowy zawartej przez strony (art. 22 § 11 k.p.; por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 października 1998 r., sygn. I PKN 389/98, z dnia 22 grudnia 1998 r., sygn. I PKN 517/98, z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 535/98, z dnia 9 lutego 1999 r., sygn. I PKN 562/98, z dnia 7 kwietnia 1999 r., sygn. I PKN 642/98). I odwrotnie, jeżeli w treści stosunku prawnego nie przeważają cechy charakterystyczne dla stosunku pracy, to nie można przyjąć, aby taki stosunek prawny łączył strony. Umowa, na podstawie której jest świadczona praca, nie może więc mieć mieszanego charakteru, łączącego elementy umowy o pracę i umowy cywilnoprawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2002 r., sygn. I PKN 786/00).

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie pozwala na stanowcze stwierdzenie, że strony postępowania nie pozostawały w stosunku pracy.

Z relacji łączących strony nie sposób wnioskować, by powód miał stale, w wyznaczonych godzinach, wykonywać pracę na rzecz pozwanej, pod jej nadzorem, w oznaczonym miejscu i z wykorzystaniem udostępnionych przez nią narzędzi.

Współpraca stron, wbrew twierdzeniom powoda, rozpoczęła się jeszcze w sierpniu 2017 roku, choć osobiście się one jeszcze nie znały. Wówczas to powód na prośbę J. N. przygotowywał dla niego projekty pism do (...) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., w sprawie sporu, jaki powstał na tle organizacji imprezy motoryzacyjnej. Obaj panowie wówczas zajmowali wspólną celę w Areszcie Śledczym w S.. Łączyły ich relacje koleżeńskie. J. N. skorzystał z nich oraz z tego, iż powód z wykształcenia jest prawnikiem. W zamian za te przysługi powód uzyskiwał drobne kwoty pieniężne, czy artykuły spożywcze. Nie można tu przyjąć, że przez sam fakt sporządzenia projektów łącznie kilku pism doszło do nawiązania stosunku pracy. Nie doszło do tego również po opuszczeniu przez powoda Aresztu Śledczego w S., gdy został on przedstawiony pozwanej przez J. N.. Sąd nie dopatrywał się momentu wystąpienia między stronami konsensusu co do tego, że od danego dnia powód zacznie typową pracę dla pozwanej. Po odzyskaniu wolności powód powrócił do P., do swojej rodziny. Niewątpliwie kontynuował współpracę z J. N., który faktycznie prowadził działalność zarejestrowaną przez pozwaną. Nie mniej jednak nie polegała ona na stałym wykonywaniu powierzonej mu pracy w czasie i miejscu wskazanym przez J. N. za określonym wynagrodzeniem. Powód wprowadzie

redagował projekty pism, ale nie wyznaczono mu termin na ich opracowanie. Robił to w dogodnym dla siebie czasie, bez jakiegokolwiek nadzoru.

Sąd ma na względzie, że praca w ramach pracowniczego stosunku zatrudnienia może być świadczona także poza zakładem pracy, z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej. Ustawodawca wymaga jednak, by jej świadczenie miało charakter regularny (art. 67⁵ § 1 k.p.), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Nadto pracodawca ma prawo kontrolować wykonywanie pracy przez telepracownika w miejscu wykonywania pracy (art. 67¹⁴ k.p.). Tymczasem tak pozwana, jak i J. N. w żaden sposób nie kontrolowali sposobu wykonywania pracy przez powoda. Nikt nie wydawał mu poleceń, nie zakreślał mu terminu wykonania powierzonych prac. Co więcej, zdarzało się, że powód sam ten termin określał (vide: k. 200). Nie miał też ustalonego zakresu obowiązków.

Jedynym narzędziem, w jakie został wyposażony, to adres poczty elektronicznej „prawnik@lese.com.pl”, a zatem wkład pozwanej w pracę powoda był znikomy. O. adres udostępnił powodowi J. N., który skądinąd nie ukrywał w swoich zeznaniach, że chciał zatrudnić powoda w ramach działalności pozwanej, ale jako przedstawiciela handlowego. Potwierdzeniem tego są wiadomości autorstwa powoda wysyłane do kontrahentów pozwanej, a dotyczące rezerwacji amfiteatru, miejsc w hotelu, czy promocji wydarzeń w mediach. Oznacza to, iż J. N. zależało na nawiązaniu współpracy z powodem w szerszym zakresie aniżeli obsługa prawna i takie też zadania powodowi powierzał.

O pracowniczym charakterze zatrudnienia nie świadczą też pełnomocnictwa procesowe upoważniające powoda jako pracownika pozwanej, do jej reprezentowania w postępowaniach sądowych przeciwko (...) Ochrona spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w S. oraz (...) spółce akcyjnej w Ł..

Jak ustalił Sąd – na podstawie wydruków wiadomości, zeznań J. N. i przesłuchania pozwanej - to powód sformułował treść obu pełnomocnictw. Miało mu to umożliwić wyłącznie uzyskanie statusu pełnomocnika procesowego. Było to najprostszym sposobem do osiągnięcia tego celu. Tym samym nie mogło potwierdzać stosunku pracy.

Analiza pism, w tym pism procesowych powoda, prowadzi Sąd do wniosku, iż posiada on ugruntowane doświadczenie prawnicze, potrafi wyrażać się w sposób stanowczy i precyzyjny. Dlatego należy się spodziewać, że gdyby w istocie zależało mu na zawarciu umowy o pracę z pozwaną, to dopiąłby swego, a przynajmniej dopominał się o potwierdzenie swojego zatrudnienia na piśmie. Tymczasem w całym okresie współpracy z pozwaną i J. N. powód ani razu nie wspominał o pracowniczym charakterze swojej współpracy, nie czynił też uwag o braku spisanej umowy o pracę, czy danych mu i niespełnionych obietnicach jej zawarcia. Nie dopominał się też o wypłatę wynagrodzenia za pracę. Świadczy to o tym, iż powód nie miał zamiaru pozostawać w stosunku pracy z pozwaną, a nadto w okresie współpracy miał świadomość, że nie mieści się ona w ramach takiego stosunku.

Jego pierwsze sygnały o konieczności zapłaty dotyczyły wykonanych usług, a nie wykonanej pracy (vide k. 291). Pojawiły się dopiero, gdy pozwana zażądała zwrotu użytkowanego przez powoda pojazdu m-ki O. (...), co uwiarygadnia relację J. N. co do tego, że współpraca stron miała charakter barterowy, a w tym przypadku polegała na wymianie usług.

Wszystko powyższe daje podstawę do stwierdzenia, że w relacji stron istniał konsensus co do tego, że podstawą ich współpracy nie jest stosunek pracy, ale stosunek cywilnoprawny, w którym występowały one jako równorzędne podmioty.

Skutkiem ustalenia, że strony nie pozostawały w stosunku pracy musiała być odmowa uwzględnienia roszczeń powoda o wynagrodzenie za pracę na podstawie art. 22 § 1 k.p. i zwrot kosztów podróży służbowych, albowiem świadczenia te przysługują wyłącznie pracownikom.

Co do zasady nie było przeszkód, by żądaniu wynagrodzenia udzielić ochrony prawnej na innej podstawie, wszak jest ono również elementem umowy zlecenia (art. 735 k.c.), która faktycznie łączyła strony.

Jednakże w ocenie Sądu powód nie wykazał tego roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości.

W pozwie powód stwierdził, iż obiecano mu wynagrodzenie średnie, co wiązał ze średnim wynagrodzeniem prawnika wewnętrznego w roku 2018. Zgodnie z informacjami zawartymi w „Raportcie płacowym 2018. Trendy na rynku pracy” firmy (...) wynagrodzenie to wynosiło 13.000 zł. Podczas swojego przesłuchania już o tym nie wspomniał. Wskazał natomiast, że jego wynagrodzenie nie było precyzyjnie określone, choć kilka razy na ten temat rozmawiał z J. N.. Raz padła kwota 3.000-6.000 zł netto, a raz 4.000 zł netto z dodatkowym zwrotem kosztów. Z kolei w wiadomości tekstowej skierowanej do pozwanej w dniu 8 czerwca 2018 r., a więc jeszcze w okresie współpracy z pozwaną, powód napisał, że za swoje usługi „poodbiera sobie procentowo” (vide k. 286).

Powyższe rozbieżności świadczą o tym, że strony w istocie nie poczyniły uzgodnień w kwestii wynagrodzenia za usługi powoda. Substytutem tego wynagrodzenia było wydanie powodowi do używania pojazdu m-ki O. (...). Powód miał też mieć zagwarantowaną możliwość zakupu tego auta po zakończeniu umowy leasingu. W projekcie umowy użyczenia wartość pojazdu określono na 27.640 zł, czyli miał on wymierną wartość, podobnie jak korzystanie z niego.

Strony zamierzały tu zastosować umowę użyczenia. Tymczasem przez tę umowę użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nieoznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy (art. 710 k.c.).

Jak już wspomniano we wcześniejszej części uzasadnienia, wedle J. N. możliwość korzystania z pojazdu m-ki O. (...) miała stanowić odpowiednik wynagrodzenia. Stosunki stron opierać się miały na barterze usług. Potwierdzeniem była odmowa dalszej współpracy ze strony powoda, gdy pozwana zażądała od niego zwrotu przedmiotowego pojazdu.

Ostatecznie zatem Sąd oddalił powództwo o zapłatę jako bezzasadne.

W pkt II wyroku zawarte zostało orzeczenie o kosztach procesu. Zapadło ono w oparciu o przepis art. 98 §1 k.p.c. Powód przegrał proces, więc powinien zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty. Składało się wynagrodzenie pełnomocnika (4.050 zł) ustalone zgodnie z regulacją zawartą w § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2017, poz. 1797).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)